

ADEVĂRUL PREZENT

și Vestitorul Epifaniei lui Cristos

TOAMNA 2021

AD 2021 - AM 6150

Nr. 11

CUPRINS:

ÎNVĂȚĂTURĂ DESPRE TCE.....	50
IN MEMORIAM.....	52
PREDICATORUL PREZENT PESTE TOT.....	53
ROBUL ACELA.....	55
ROBUL ACELA RĂU.....	56
„DOMNUL MEU ÎNTÂRZIE”.....	58
SĂ MĂNÂNCE ȘI SĂ BEA CU BEȚIVII.....	61
FALSITĂȚI ȘI SPERJURURI.....	62

„[Mielul] a deschis al șaptelea sigiliu.” „V-ați apropiat de Muntele Sion și de Cetatea Dumnezeului cel Viu, Ierusalimul ceresc... Vedeți să nu refuzați pe Cel ce vorbește ... spunând: Eu clatin încă o dată, nu doar pământul ci și cerul... De aceea, primind o Împărăție care nu poate fi clătinită, să avem har prin care să servim plăcut lui Dumnezeu, cu reverență și teamă evlavioasă.” „Cristos venind ca Mare Preot ... printr-un Tabernacol mai mare și desăvârșit ... obținând o răscumpărare eternă.” — Apoc.8:1; Evr.12:22,25,26,28; 9:11,12.

ÎNVĂȚĂTURĂ DESPRE TĂBĂRAȘII CONSACRAȚI ÎN EPIFANIE

ÎNTR-O conversație cu Fratele Hedman, în luna noiembrie 1998, discuția a ajuns la vocabularul folosit de către Studenții Bibliei în Epifanie. După o examinare amplă dragul nostru Frate Bernard a scris în PT 2002, pag. 57: *Deși nu suntem concepuți de spirit, folosim adesea cuvinte precum „provizoriu [de probă, n.e.]” și „prospectiv” pentru a exprima diferite concepte care ne aparțin, cum ar fi „îndreptățire provizorie [de probă, n.e.]”, Isus este „Avocatul nostru provizoriu”, primim „atribuirea provizorie a meritului lui Cristos”, și Dumnezeu este „Tatăl nostru prospectiv”. În calitate de studenți ai Bibliei din Epifanie, avem vocabularul nostru propriu, în care cuvintele și termenii precum cei de mai sus sunt folosiți atât în vorbire cât și în scriere. În studierea Cuvântului lui Dumnezeu, acești termeni exprimă anumite concepte biblice care ne permit să înțelegem mai bine Cuvântul Său.*

Și cu toate că este corect să folosim acești termeni atunci când vorbim cu cei care sunt familiarizați cu ei, oricum nu trebuie să exagerăm. În plus, trebuie să fim precauți atunci când vorbim cu cei interesați de curând care nu sunt familiarizați cu acești termeni,

de exemplu: (a) îndreptățirea tipică se aplică națiunii evreiești în Veacul Iudaic; (b) îndreptățirea provizorie (socotită) se aplică de asemenea anumitor clase de credincioși în diferite Veacuri. Acesta este aranjamentul prin care Dumnezeu poate avea părtașie după dreptate cu toți cei care se apropie de El prin credința în Cristos, chiar înainte ca meritul sângelui lui Cristos să fie atribuit sau aplicat lor în realitate; (c) îndreptățirea la viață se aplică celor concepuți de spirit în timpul Veacului Evanghelic, cărora li se aplică o atribuire reală a meritului lui Isus; (d) îndreptățirea reală (sau aplicată) este pentru clasa restabilirii, și va fi completată până la sfârșitul Mileniului (E15, pag. 261-262).

Problema cu cuvântul „provizoriu” este că definiția lui populară este „nesigur, ezitant” [Cuvântul englezesc „tentative” are această definiție, iar cuvintele românești „de probă” și „provizoriu” conțin ideea corectă, n.e.]. Dacă atunci când folosim acest cuvânt începem să ne gândim la el în această lumină, am putea privi diferite aspecte ale vieții noastre creștine într-o manieră nehotărâtă sau neîncrezătoare. Definiția strictă a dicționarului pune accentul pe ideea de „provizoriu” sau „experimental”, dar noi folosim cuvântul acesta într-un sens mai hotărât. Cu siguranță nu vrem să dăm impresia că consacrarea noastră este în vreun fel fără tragere de inimă.

Uneori este potrivit să vorbim pe scurt că „suntem îndreptățiți prin credință, că Isus este Avocatul nostru, că primim atribuirea meritului lui Cristos și că Dumnezeu este Tatăl nostru”, lăsând astfel în afară cuvinte precum provizoriu, prospectiv și altele. Spiritul unei minți sănătoase ne va ajuta să păstrăm în minte conceptul corect, și în același timp să nu fim prea limitați în exprimarea noastră. Fratele Hedman a continuat de asemenea să ne atragă atenția asupra importanței clasei Regina din Seba. El a compilat și a explicat „Ochiul, Mâna și Gura Domnului”.

Fratele Ralph Herzig, prin numirea Fratelui Hedman, a început să servească în calitate de Administrator la Sediul Central al Casei Bibliei în anul 2004. Fratele Ralph a fost bine calificat să înțeleagă Adevărul la vremea convenită și a înțeles că el a fost ultimul candidat în clasa Vredniciei Tineri care a condus poporul Domnului în Adevărul întemeiat pe învățăturile Pastorilor Russell, Johnson și Jolly. Să fie înțeleasă corect această afirmație: noi nu spunem că Fratele Ralph a fost ultimul candidat în clasa Vrednicilor Tineri! Cu toate acestea, am

ADEVĂRUL PREZENT și Vestitorul Epifaniei lui Cristos

Revistă religioasă independentă publicată de

BIBLE STANDARD MINISTRIES

LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT

4 numere pe an (primăvara, vara, toamna, iarna)

Editor:

Leon J. Snyder, Chester Springs, Pa. 19425-2700, U.S.A.

Editorul versiunii românești ad interim:

Henryk Olekszy

Adresele pentru corespondență:

SLUJIRILE STINDARDUL BIBLIEI

MIȘCAREA MISIONARĂ LAICĂ

R. Moldova, or. Chișinău

email: stindardul.bibliei@gmail.com

Ediții în alte limbi:

engleză, franceză, germană, poloneză, portugheză, tamilă, malayalam, kannada, ucraineană și lituaniană.

Fiind independentă de toate sectele, partidele, organizațiile și crezurile oamenilor, dar stând alături de Dumnezeu în măsura în care înțelege Cuvântul Său, această revistă reprezintă:

• Apărarea adevărului Parousiei dat de Domnul prin „Robul acela”, ca bază pentru toată dezvoltarea ulterioară a Adevărului;

• Apărarea aranjamentelor, statutului și testamentului dat de Domnul prin „Robul acela”, ca fiind obligatorii pentru controlul Corporațiilor și Asociațiilor printre poporul adevărului; și de asemenea

• Expunerea și apărarea desfășurării Adevărului Epifaniei-Basileii ca hrană la timp convenit pentru poporul Domnului, după cum binevoiește El să o ofere.

fost privilegiați să conversăm mult cu el pentru luarea unei decizii în această privință.

Căutarea răspunsului corect a început cu afirmația Fratelui Jolly dată în PT 1978, pag. 87: „Avem toată încrederea că, după ce Marea Mulțime își va termina drumul pământesc, Domnul nostru va continua îngrijirea Sa specială păstorească a poporului Său prin Vrednicii Tineri, și că, după ce Vrednicii Tineri își vor fi terminat drumul în această viață, El va continua prin Tăbărașii Consacrați în Epifanie”. Când Fratele Jolly a scris acest lucru, el știa foarte bine că dovezile scripturale s-au sfârșit odată cu ajutorii speciali antitipici ai lui Iov și odată cu ajutorii speciali antitipici ai lui Solomon. Cu toate acestea, el a spus că îngrijirea păstorească a Domnului va continua prin Vrednicii Tineri și apoi prin Tăbărașii Consacrați în Epifanie până la inaugurarea Noului Legământ.

Prin analogie și în armonie cu Scripturile, rațiunea și faptele, pare evident că liderul ales de către Dumnezeu al poporului DOMNULUI pentru a-l succeda pe liderul din clasa Vrednicii Tineri după moartea sa, nu ca lider al Vrednicilor Tineri, ci mai degrabă ca lider (sau purtător de cuvânt special) al Tăbărașilor Consacrați în Epifanie, va fi cel care, pentru un timp îndelungat, a slujit cu credincioșie ca ajutor special al liderului din clasa Vrednicii Tineri și va continua să fie credincios Adevărului așa cum este convenit și în slujirea aceasta.

Fratele Herzig, ca și Fratele Hedman, a scris despre Profeția lui Habacuc în anii 2009 și 2010. Menționăm pe scurt câteva gânduri date în E14, capitolele de la 7 până la 9. Slujirea Fratelui Russell către Creștinătate este prezentată în detaliu considerabil ca fiind ilustrată în slujirea lui Ieremia către Israelul Trupesc. O studiere proaspătă a acestor capitole va fi foarte utilă în această privință, deoarece se presupune că Ieremia a fost contemporan cu Habacuc, iar mesajul lui Habacuc este similar cu al său în multe privințe. Aplicările făcute în E14 referitoare la Ieremia sunt foarte utile pentru a înțelege cartea lui Habacuc, mai ales în felul în care se aplică aici la sfârșitul Veacului. Așa cum se arată în referința la [E14, n.e.] *Mesagerul Parousiei*, mesajele solemne pe care le-a predicat Fratele Russell Creștinătății, prevestind distrugerea ei, dovedesc că el a fost ilustrat în Ieremia. Din versetele de la Habacuc 2:1-3 vom arăta modul în care Fratele Russell s-a identificat pe sine ca fiind ilustrat în Habacuc. Viziunea lui Habacuc 2:3 avea să vorbească „la sfârșit”. Viziunea a început să vorbească (P2, pag. 14, 15; E6, pag. 463) prin mișcarea Miller (1829-1844) după începutul „timpului sfârșitului” în anul 1799 (Daniel 12:9; P3, pag. 23-60), și a continuat să vorbească tot mai mult. Prin urmare, considerând că viziunea lui Habacuc se aplică la sfârșitul Veacului Evanghelic, ar trebui să

avem în vedere că, deși el îl reprezintă în mod principal pe Fratele Russell, el îl reprezintă și pe Fratele William Miller și pe alți „vegheatori” adevărați din Timpul Sfârșitului care au îmbrățișat (*Habacuc* înseamnă *a îmbrățișa*) Adevărul așa cum este convenit, inclusiv și în mod special aspectele sale profetice și cronologice.

Fratele Russell ne-a amintit de importanța adevărilor dispensaționale [Adevărul Constructiv care Avansează] atunci când a scris în P1, pag. 24 următoarele: „Această greșală a fost costisitoare, deoarece, pe lângă faptul că atunci numai puține principii mari ale adevărului au fost recuperate din gunoiul erorii, există caracteristici speciale ale adevărului care-și au timpul convenit în mod constant, și creștinii au fost lipsiți de acestea prin gardurile crezurilor lor. Pentru a ilustra: A fost un adevăr în zilele lui Noe, și unul care cerea credință de la toți cei care voiau să umble în lumina de atunci, că venea un potop, în timp ce Adam și alții nu știuseră nimic despre el. N-ar fi propovăduire de adevăr a propovăduii acum un potop viitor, dar sunt alte adevăruri dispensaționale care devin în mod constant convenite, despre care vom ști dacă umblăm în lumina candelii; astfel, dacă avem toată lumina care a fost convenită cu câteva sute de ani în urmă și numai aceea, suntem într-o anumită măsură în întuneric”.

Noi de asemenea, împreună cu Fratele Ralph, am analizat în mod regulat aranjamentele date în Evrei 7:7: „Dar, fără îndoială, cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare”, adică clasa mai mică nu poate conduce (sau nu poate fi purtătoarea specială de cuvânt pentru) clasa mai mare. Scrierile noastre sunt clare în acest sens. Cităm din PT 1960, pag. 58: „În armonie cu principiul fundamental din Evrei 7:7, Fratele Johnson explică (în E11, pag. 339, 340): «Modul în care aceste lucruri au fost puse în practică în timpul Parousiei și al Epifaniei este acesta: Dumnezeu îi dă lui Isus înțelegerea adevărilor cu privire la aceste etape [Sfânta Sfintelor, Sfânta, Curtea, Tabăra etc.] așa cum devin convenite. Isus dădea această înțelegere așa cum devenea convenită mesagerilor Parousiei și Epifaniei pe măsură ce ei au studiat acele lucruri; și ei le-au dat preoțimii, de la care acestea au ieșit către leviți, care la rândul lor împreună cu preoții le-au dat tăbărașilor, și care la rândul lor împreună cu preoții și leviții le-au dat celor din afara Taberei»”.

Cu toate acestea, vă rugăm să rețineți că în cuvântul „conduce” este implicat faptul că persoana va fi capabilă și calificată să conducă. După multă cercetare era clar că nu exista nimeni din clasa Vrednicii Tineri peste care DOMNUL să-și fi pus

mâna pentru acea funcție. Cu toate acestea, DOMNUL nu va lăsa fără un lider pe poporul Său luminat în Epifanie, pentru că El este un Dumnezeu al ordinii, nu al confuziei anarhice!

La timpul convenit al Domnului nostru, Fratele Herzig a recunoscut că Fratele Leon Snyder a fost ales de DOMNUL pentru a primi rolul de conducere al Slujirilor Stindardul Bibliei [LHMM]. Fratele Snyder a fost chemat la privilegiul de a deveni ajutorul special al Fratelui Herzig în anul 2008. Eu am vorbit deseori cu Fratele Ralph în următorii câțiva ani – la vremea aceea, eu cu sora Virginia călătoream în serviciul Adevărului circa 20.000 de mile pe an. Apoi, în luna mai 2012, am primit un telefon de la Fratele Ralph: „Frate Leon, va trebui să te muți la Casa Bibliei, nu mai pot fi singur aici”. Eu cu sora Virginia am vândut casa noastră din Michigan și ne-am mutat la Sediul Central al Casei Bibliei în luna iunie 2012. Pe 9 februarie 2014, la întrunirea de afaceri a adunării locale din Chester Springs, PA, Fratele Herzig a anunțat adunarea că ei vor accepta pe Fratele Snyder în calitate de

Administrator Executiv. În luna martie 2014 Fratele Ralph a fost plasat în casa de îngrijire medicală Tel-Hai, unde a murit pe 5 aprilie 2016.

Fratele Ralph a atras atenția la Matei 7:16: „După roadele lor îi veți cunoaște”, pentru a afirma că Fratele Leon este calificat și capabil să fie următorul Administrator Executiv; că el este din clasa Tăbărășilor Consacrați în Epifanie; că el va fi loial DOMNULUI, Adevărului, aranjamentelor sale și fraților. El este singurul care a fost arătat ca fiind alegea lui Dumnezeu de a prelua această responsabilitate. Vă rugăm să vedeți PT 1975, pag. 38 [ajutorii speciali devin de obicei lideri]. De asemenea, ar fi rațional ca DOMNUL să îi dea lui doar Adevăruri care avansează ce țin de Tăbărășii Consacrați în Epifanie și nu lucruri referitoare la Vrednicia Tineri rămași.

În armonie cu remarca Fratelui Russell din P1, pag. 24, Fratele Johnson afirmă: Programul divin nu s-a schimbat, dar au fost date declarații mai clare cu privire la el (HE 1927, pag. 1).

PT №774, 2021, 18-20

IN MEMORIAM

ANIVERSAREA trecerii dincolo de vâl a Pastorului nostru drag, pe 31 octombrie, va fi întotdeauna o dată de sacralitate specială pentru sfinții lui Dumnezeu. Acum douăzeci și doi de ani [din anul 1938, n.e.] întreaga Biserică a fost șocată de vestea plecării sale. Nu ne venea să credem că era adevărat până când am avut dovezi incontestabile; și atunci ne-am dat seama de marea noastră pierdere și de marele său câștig. Atât de mult l-am iubit și atât de mult a intrat în experiențele noastre, încât plecarea lui a lăsat un gol în viața noastră. Amintirea lui este înmiresmată și binecuvântată pentru noi. Legate de ea sunt unele dintre cele mai mari bucurii și privilegii din viața noastră. El va ocupa mereu în inimile noastre locul mare pe care i l-a câștigat caracterul său sfânt, slujirea altruistă și suferințele îndurate cu credincioșie. Pentru ca amintirea lui să continue să fie înmiresmată și binecuvântată pentru noi, să trecem în revistă pe scurt activitățile, realizările și împlinirile acestui sfânt eminent al lui Dumnezeu.

Cu siguranță el a fost un erudit în adevăratul sens al cuvântului. Cei care cer o diplomă universitară ca dovadă indispensabilă a cunoștințelor îi vor nega meritul de om învățat. Cu toate acestea, nu sunt puține cazuri în care oameni învățați au fost autodidacți, dobândindu-și cunoștințele în afara școlilor de renume mondial. Printre aceștia Pastorul

nostru a câștigat un loc important. Deși nu a fost lingvist, în afară de limba engleză el a învățat cum să folosească bine constatările celor mai buni învățați în limbile greacă și ebraică pentru lucrările sale biblice. El cunoștea în profunzime istoria, după cum o atestă scrierile sale. El a înțeles atât de temeinic afacerile încât sfatul său era căutat cu nerăbdare și era plătit de capitaliști capabili. Scrierile sale arată că avea cunoștințe avansate în ce privește întrebările complicate ale industriei, economiei, sociologiei, capitalului și muncii. Tărâmurile filozofiei au fost explorate de el în profunzime, și era un expert în psihologia și frenologia teoretică și practică. Puțini au înțeles atât de bine ca el funcționarea intelectului și a inimii umane. Anatomia și fiziologia umană erau ca niște cărți deschise pentru el. Cunoașterea acestor științe, combinate cu cele ale medicinei, l-au făcut să fie medic; și, chiar dacă nu avea diplomă medicală, el a obținut rezultate mai bune în arta vindecării decât medicul obișnuit. Cu toate acestea, în domeniul teologiei el a fost cu adevărat eminent, domeniu în care a rămas fără pereche încă din zilele apostolilor. Cunoștințele sale privitor la Biblie erau fenomenale; iar atunci când alți teologi vor fi fost dați la o parte, el va fi recunoscut ca o autoritate permanentă în aceasta, cea mai mare dintre toate științele.

Firește, un astfel de învățat va fi scriitor. Foarte puține ființe umane au scris mai mult decât el. Numai corespondența sa ar fi fost suficientă pentru munca de o viață a unui om harnic și talentat. Când ne amintim că în timp de câțiva ani i-au fost scrise peste 300.000 de scrisori și cărți poștale, că el a supravegheat răspunsurile la această corespondență uriașă și s-a îngrijit el însuși nu de o mică parte a ei, ne putem întrucâtva da seama de mulțimea scrisorilor sale și de timpul și munca implicate. Ca autor el a scris șase cărți incomparabile despre Biblie, a căror circulație în timpul vieții sale a adunat împreună 10.000.000 de exemplare. Ca scriitor de broșuri el a publicat multe broșuri de mare valoare, dintre care, una despre iad, a circulat mai mult decât orice altă broșură scrisă vreodată. El a scris peste 200 de tratate, dintre care unele au ajuns să circule în mai mult de 50.000.000 de exemplare. Predicile sale, care au apărut regulat în fiecare săptămână timp de treisprezece ani, au fost publicate într-o perioadă a acelor ani în mai mult de 2.000 de ziare simultan, având un tiraj combinat de peste 15.000.000 de exemplare. El a editat o revistă religioasă bilunară cu un tiraj de circa 45.000 de exemplare. Scenariul „Foto-Dramei Creației” pe care l-a compus el a fost pus în circulație largă, așa ca și în cazul prelegerilor sale de la casa de înregistrări Angelophone. Articolele sale pentru lecțiile Școlii Duminicale Internaționale au ajuns la mulți învățători de la școala duminicală într-o publicație specială, în revista sa bilunară precum și în sute de ziare. El a contribuit cu regularitate la mai multe reviste și, în afară de predica sa săptămânală obișnuită, a contribuit frecvent cu articole speciale pentru ziare, dintre care unele au transmis și altor milioane de cititori rapoarte despre prelegerile sale frecvente.

Activitatea sa ca lector nu s-a desfășurat nici ea la scară mică. Majoritatea lectorilor binecunoscuți au doar câteva prelegeri pe care le folosesc de la an la an. Nu însă și el. A ținut prelegeri pe sute de subiecte care au fost de un viu interes precum și de o dificultate recunoscută. Prelegerile sale erau directe, clare, simple, logice și convingătoare. Puterile sale de a expune și a dovedi erau de gradul întâi și erau folosite cu atâta îndemânare încât făceau apel atât la cei învățați cât și la cei neînvățați, ceea ce este o dovadă inegalabilă de geniu. Oriunde se anunța că va vorbi el, cele mai mari și mai bune săli de conferințe erau aglomerate, iar deseori mii și de obicei sute de oameni erau întorși înapoi, neputând să intre. El nu depindea de trucurile oratoriei pentru a-și cuceri ascultătorii. El apela la capul și inima lor într-o manieră simplă și directă care captivează ascultătorul fără artificiile oratorice. El a fost cel mai cosmopolit lector care a trăit vreodată, după ce

s-a adresat publicului în această calitate în aproape fiecare țară de pe pământ, călătorind între 1.000.000 și 2.000.000 de mile pentru a face față programărilor.

PREDICATORUL PREZENT PESTE TOT

El a fost cunoscut mai mult ca predicator decât ca lector. Oriunde a activat ca lector, el s-a adresat unui public mai privat ca predicator. Acest fapt i-a dobândit titlul: „Predicatorul prezent peste tot”. Despre el se poate spune mai corect decât despre orice alt predicator că lumea a fost parohia sa. Predicile sale vorbite erau publicate în ziare, ajungând săptămânal la milioane de cititori. Aceste predici apăreau în multe limbi; și înainte de a muri, roadele condeiului său fuseseră publicate în aproximativ patruzeci de limbi. Ca predicator el apela la inimile ascultătorilor săi prin mințile lor; iar abilitatea sa de a atinge inima și rațiunea ascultătorilor săi prin versete din Biblie potrivite sau prin ilustrarea gândurilor pe care încerca să le imprime era minunată. Iubirea sa neprefăcută și neclintită pentru Dumnezeu și pentru om dădea o putere cuvintelor sale care-i ducea pe ascultători acasă, iar dacă ar fi fost folosită simpla elocvență și oratorie nu ar fi avut niciun efect. Predicile sale, deci, înnobilau mereu capul și inima.

El a fost cel mai de seamă pastor. Claritatea cu care a înțeles problemele din zilele sale, cunoașterea naturii umane, intuiția pe care o avea în ce privește condițiile și nevoile oamenilor, consacrarea sa cu toată inima față de Dumnezeu și devotamentul față de interesele poporului Său, marea sa simpatie, bunăvoință și speranță pentru alții, fermitatea cu care a ținut la scopul slujirii sale și cunoașterea pericolelor spirituale din vremurile sale și a pazei de care aveau nevoie cei aflați în pericol l-au făcut să fie un pastor adevărat, un bun păstor al oilor lui Dumnezeu. Nu mai puțin de 1200 de biserici diferite l-au solicitat la un moment dat ca pastor al lor. El avea „grija tuturor bisericilor”. Ca sfătuitor pastoral – a fost expert; ca mângâietor pastoral – a fost inspirator; în calitate de corector pastoral – a avut tact și a fost rodnic; și în calitate de conducător pastoral – a fost discret, totuși era pe deplin convingător și obținea rezultatele dorite. Aceste calități l-au făcut să fie o parte din însăși viața celor al căror pastor era, și l-au legat de ei prin legături pe care nici chiar moartea nu le-a rupt. Acesta este motivul pentru care zecile de mii care l-au ales pe el ca pastor al lor nu au ales pe nimeni ca succesori al său până în prezent, la douăzeci și doi de ani [în anul 1938, n.e.] de la moartea sa.

Nicio examinare a faptelor sale nu ar fi completă fără a vorbi despre activitățile sale ca reformator. El a fost un reformator în totalitate și a stat în prima linie a reformatorilor din toate veacurile. Eroarea

nu a avut niciodată un antagonist mai de temut decât el, care, cu demonstrarea amănunțită a falsității pretențiilor erorii a combinat tactul, simpatia, blândețea și mila, care nu au lăsat nicio înțepătură personală după atacurile sale. Cu toate că el ura tare eroarea, cu atât mai mult îl iubea pe cel răstăcut și încerca mereu să-l ajute, în timp ce-i răsturna teoriile greșite. Superstițiile legate de pedeapsa păcatului și starea morților erau obiectele speciale ale atacurilor sale; și nu a lăsat niciodată să treacă nefolosită ocazia de a le ataca. Atât cei superstițioși cât și cei necredincioși au simțit logica atacurilor sale; iar studentul devotat al Cuvântului a găsit în el un campion care știa să justifice veridicitatea Bibliei și să demonstreze falsitatea erorilor celor superstițioși și necredințele celor necredincioși. Insistența pe care o avea asupra unei credințe în armonie cu Scriptura, Rațiunea și Realitatea era o inspirație pentru cel care crede Biblia și o groază pentru susținătorii de crezuri și pentru cei care nu cred. Cei patruzeci și cinci de ani de atacuri continue asupra fortărețelor erorii și superstiției le-au subminat în mare măsură în fața studenților adevărați ai Cuvântului. Dar activitatea sa ca reformator a fost mai mult decât distructivă în ce privește eroarea și superstiția. Pe ascultătorii săi nu i-a lăsat victime ale necredinței. Dimpotrivă, el a desfășurat o concepție armonioasă, rațională și scripturală a Bibliei, care dovedește inspirația Scripturilor. Astfel el le-a oferit altora o bază solidă și rațională pentru credința lor în „Stânca de necucerit a Sfintei Scripturi”, distrugând în același timp caricaturile învățăturilor Scripturale date de superstiția din Veacurile Întunecate. În consecință, cei care l-au privit drept liderul lor în reformă, nu au fost lăsați în ruine grandioase ca rezultat total al muncii lui și a lor. Mai degrabă, în locul ruinelor Templului Erorii el a zidit Sanctuarul Adevărului ca refugiu de toate furtunile îndoielii, superstiției și necredinței. Și în acest fapt, valoarea sa reală ca reformator este recunoscută.

El a fost deosebit de priceput în calitate de director executiv. Un frenolog i-a văzut odată fotografia, dar neștiind cine este, a remarcat că este fie un prinț negustor fie președintele unui seminar teologic! Încă din adolescență cu abilitățile sale executive a devenit proprietarul și directorul unei mari afaceri, care a sporit repede până când a ocupat patru magazine mari în orașe diferite. Ca om de afaceri el a dobândit o experiență care l-a făcut potrivit pentru activitatea sa viitoare. Capacitățile sale administrative i-au permis să înțeleagă detaliile, precum și generalitățile numeroaselor sale întreprinderi. El avea interes de profit față de zeci de întreprinderi în afară de marea sa activitate religioasă, căreia i-a dedicat cu plăcere veniturile afacerilor sale laice. În afară de interesele sale în afaceri pur laice,

activitățile sale religioase cereau o capacitate executivă înaltă și variată. El nu numai că a produs vasta literatură a mișcării sale, ci a dirijat publicarea și distribuirea ei. Prin urmare a avut grijă de publicarea și de punerea în circulație a cărților, broșurilor, tratatelor, predicilor, prelegerilor, scenariilor, a lecțiilor pentru Școala Duminicală, a revistelor, înregistrărilor de prelegeri și a articolelor pentru reviste, ajutat fiind, desigur, de un personal de colaboratori capabili. El a organizat și a condus șapte filiale în țări străine. El a supravegheat o școală de corespondență biblică. El a acordat cel puțin două ore pe zi pentru conducerea unei Școli Teologice în casa Betel. Timp de douăzeci și doi de ani el a controlat un Birou de Prelegeri care, timp de câțiva ani, a avut un personal de peste 300 de lectori. Timp de treizeci de ani el a condus o lucrare de răspândire a Adevărului care uneori avea în slujba ei 1.000 de colportori. Timp de douăzeci și cinci de ani el a condus o mișcare de răspândire a tratatelor în care uneori participau aproape 10.000 de indivizi. Timp de trei ani a condus pregătirea „Foto-Dramei Creației” și timp de doi ani și jumătate a condus prezentarea ei în sute de orașe și în multe țări, în fața a peste 15.000.000 de oameni. El a fost spiritul călăuzitor în peste 1.500 de biserici, iar la sediul central al activității sale el a prezidat zilnic ca cap al familiei peste colaboratorii săi care trăiau împreună ca familie, timp de mulți ani având în medie 175 de membri. În această calitate a luat cunoștință de tot felul de detalii ce țin de depozit, bucătărie, spălătorie, sufragerie și cameră de zi, spital, bibliotecă, birou, salon și cameră de primire. Atât de multilateral dezvoltat a fost acest om remarcabil.

Dacă ar fi fost eminent în una dintre oricare cele șapte calități în care l-am văzut (și l-am putea privi foarte bine și în altele, atât de multilateral dezvoltat a fost acest om remarcabil), el ar fi fost considerat pe bună dreptate un om mare. Dar dacă a fost eminent în toate calitățile și în unele a fost fără pereche, aceasta dovedește că a fost un *geniu de gradul întâi*. Istoria încă îi va oferi un loc printre cei mai mari oameni. Acum când vorbim despre el, pentru a ne purta cu el după dreptate, este necesar de a folosi superlative. Dacă ar fi să-i reducem calitățile la două nu știm să folosim altele care să-l caracterizeze mai adevărat și mai potrivit decât cele două folosite de către Acela al cărui administrator a fost el: „CREDINCIOS ȘI ÎNTELEPT”. Viața lui a fost un mare succes pentru el și o mare binecuvântare pentru alții; moartea lui a fost o mare pierdere pentru alții și un mare câștig pentru el; iar amintirea sa a fost și este o binecuvântare și o inspirație pentru Biserică și, la timpul cuvenit, va fi pentru lume. „*Dumnezeu să-i binecuvânteze amintirea!*” Așa să ne rugăm cu toții.

PT.№240, 1938, 163-164

ROBUL ACELA

ULTIMA ZI a lunii octombrie va fi a patra aniversare [în anul 1920, n.e.] a trecerii dincolo de vâl a Pastorului nostru iubit; și se cuvine ca noi, cei care îi prețuim slujirea special aranjată și condusă de Dumnezeu, să ținem în eclesiile noastre servicii de amintire pentru el pe acea dată. Aceste servicii pot urma sugestiile date în PT 1919, pag. 179, par. 4*. De asemenea, sugerăm să fie citit în particular articolul „In Memoriam” (PT 1919, pag. 183). Nu este scopul nostru să scriem anul acesta un elogiu lung despre Pastorul nostru; totuși nu vom trece de aniversare fără un articol despre el. Ca atare, vom oferi o scurtă prezentare a funcției sale în calitate de „Robul acela” după Matei 24:45-47 și Luca 12:42-46.

Chiar și la această dată târzie există mai mult sau mai puțin confuzie printre unii oameni care sunt la Adevăr cu privire la cine sau la ce se înțelege prin expresia „robul acela”. Conform mai multor puncte de vedere, expresia „robul acela” se referă la o clasă. Unii susțin că, dacă se înțelege ca o clasă, expresia „robul acela” se referă la învățătorii din Biserică; alții susțin că se referă la Turma Mică; iar încă mai recent, alții – editorii Turnului și discipolii lor – susțin că se referă la Societate, prin care trebuie să înțelegem că sunt fie directorii Societății organizați cu agenții lor fie acționarii ei, sau toți împreună. Acest gând din urmă a fost respins în detaliu în PT 1920, pag. 81-87. În Z '96, pag. 47 și în D 613, 614 scumpul nostru Pastor a dat cu modestie dovezile că expresia „robul acela” se referă la o persoană, adică la el însuși. Toți cei bine informați din poporul Adevărului au fost de acord cu această vedere, până când în ultima vreme, pentru a-și consolida mai mult puterile uzurpate, conducătorii Societății au răspândit opinia că Societatea, care este o corporație de afaceri, este „robul acela”. În consecință, editorii Turnului și adepții lor trebuie numărați printre cei care învață că „robul acela” nu este o persoană ci o clasă.

Scripturile (Matei 24:45-47; Luca 12:42-46) resping în mod clar astfel de pretenții, învățând că expresia „robul acela” se referă la o persoană. În ambele pasaje „Robul acela” se deosebește în mod clar de Biserică, întrucât despre el se vorbește ca fiind făcut „conducător peste casa lui [a Domnului]” – KJV, n.e. Prin urmare, el nu poate fi casa, Biserica. Din nou, faptul că despre el se spune că le dă

„mâncarea la timp” îl deosebește de „casă”, de Biserică. Mai mult, faptul că este numit „administrator” demonstrează că nu poate fi vorba despre toți servitorii casei, deoarece administratorul este reprezentantul special al proprietarului casei, având responsabilitatea tuturor bunurilor acestuia din urmă în timpul funcției sale și, ca atare, este responsabil și de toți ceilalți servitori. (Pe vremea Domnului nostru administratorii erau indivizi nu clase.) Mai mult, în Luca 12:45 el este deosebit în mod clar de toți ceilalți servitori prin aceea că i se interzice „să îi bată pe servitori și pe servitoare”, adică pe toți ceilalți servitori ai Bisericii. De aceea, expresia „robul acela” nu se poate referi la servitorii Bisericii ca la o clasă, deoarece în acest pasaj el este deosebit în mod clar de ei. Prin urmare, având în vedere faptul că aceste două Scripturi îl deosebesc de Biserică ca întreg și de toți ceilalți servitori ai Adevărului, ar trebui să tragem concluzia că el trebuie să fie o persoană.

Mai mult, faptele istoriei Secerișului dovedesc că prin această expresie se are în vedere o persoană, Pastorul nostru sanctificat. Pentru că Secerișul, înțeles ca perioada secerării și spicuirii, a trecut. Pe parcursul acelei perioade nu a fost o clasă, adică nu a fost Biserica, nici toți servitorii Adevărului, nici Societatea nu a fost cea care a avut întreaga magazie în responsabilitate, și nu a dat hrana la timpul cuvenit, nici nu a condus lucrarea Secerișului; ci „Robul acela” singur a făcut aceste lucruri. De aceea el singur a împlinit profeția.

Lucrarea aceasta nici nu putea fi făcută altfel în mod rațional. Cum ar fi putut întreaga Biserică să aibă în responsabilitatea sa întreaga magazie? Sau să-și dea sieși hrană la timpul cuvenit? Sau să conducă lucrarea? Cum ar fi putut toți servitorii Adevărului să aibă aceste privilegii? Și oare dezbinările în Biserică provocate de diferiți conducători acaparatori de putere nu au dovedit că nu este rațional ca toți conducătorii să conducă Biserica? De altfel, cum putea o „corporație fictivă” cu „directori fictivi” să conducă casa, să dea hrană la timpul cuvenit și să aibă responsabilitatea tuturor bunurilor? Din aceste considerente vedem absurditatea învățăturii celor ce susțin că expresia „robul acela” se referă la o clasă.

* PT 1919, pag. 179, par. 4: „Pe 31 octombrie este a treia aniversare a trecerii dincolo de vâl a Pastorului nostru sanctificat. Această dată este deosebit de prețioasă pentru Preoțimea lui Dumnezeu. Prin urmare, dorim să sugerăm ca toate adunările iubite să țină servicii speciale de amintire în seara acelei zile. Acolo unde nu este nimeni prezent care să poată ține un discurs, întrunirea poate fi dedicată mărturiilor despre beneficiile primite prin slujirea sa, citirii testamentului său și a altor părți ale Turnului Memorial. În următorul nostru număr [pentru noiembrie 1919, pag. 183, unde a fost publicat pentru prima dată articolul In Memoriam, n.e.] sperăm să avem un articol memorial despre Pastorul nostru iubit”. – Nota Editorilor.

Cu adevărat, în timpul secerării și a spicuirii Pastorul nostru a avut în responsabilitatea sa toate bunurile și a dat hrana la timpul convenit. Practic fiecare aspect al mesajului Secerișului l-a văzut el mai întâi și apoi, pentru prima oară, l-a dat ca învățătură Bisericii. Lucrul acesta el l-a făcut în învățăturile și predicile sale, prin cărțile, broșurile, tratatele, revistele și alte publicații ale sale. De asemenea, fiecare filială a lucrării Secerișului în aspectele ei generale se afla în responsabilitatea sa. Astfel el a dirijat lucrarea peregrinilor, colportorilor, voluntarilor, a ziarelor, lucrarea extinsă, lucrarea pastorală, lucrarea cu Foto-Drama, cu publicitatea și lucrarea de la Tabernacol și Betel. Numai cei care nu cunosc faptele sau numai cei care denaturează faptele ca „să atragă discipoli după ei” sau din oricare alt motiv vrednic de dispreț sunt cei care vor nega faptele enunțate în acest paragraf. Și aceste fapte dovedesc fără putință de tăgadă că privilegiile și lucrarea prezentată în linii generale în Matei 24:45-47 și Luca 12:42-44 și-au avut împlinirea doar în Pastorul nostru. Numai el singur a fost „Robul acela”.

Și conform acestor pasaje el a fost numit în această funcție după întoarcerea Domnului nostru ca răsplată pentru că a fost găsit dând cu credincioșie hrană casei *când a venit Domnul*, ceea ce a avut loc înainte să existe Societatea, și ceea ce dovedește că Societatea nu poate fi „robul acela”. Tot așa și în lucrarea prevăzută de funcția sa el a fost atât credincios cât și înțelept; și de aceea a fost binecuvântat de Domnul, conform acestor Scripturi,

cu o continuare în funcția sa. Numindu-l credincios, Domnul nostru a profețit că el va fi loial până la sfârșit. Funcția sa avea să fie însoțită de atâtea responsabilități și încercări încât Domnul a socotit că este înțelept să-i dea ca un avertisment special cuvintele din Luca 12:45, 46 – să nu nege a doua Sa prezență, să nu se poarte rău cu servitorii care i-au fost dați în grijă, să nu mănânce singur în mod egoist spre neglijarea casei și să nu se îmbete cu eroare. Dacă el nu ar ține seama de aceste avertismente, Domnul a spus că ar fi înlăturat din Turma Mică și ar pierde și administrarea, ca un servitor necredincios. Dar acestea nu au fost doar avertismente goale; pentru că funcția i-a adus atâtea responsabilitate încât, dacă s-ar fi dovedit necredincios, ar fi putut săvârși un rău nespus de mare, întocmai precum a săvârșit un rău de nedescris în Biserică „robul acela rău” prin necredincioșia sa. Dar „robul acela credincios și înțelept” a luat aminte la prevenirile Domnului și s-a adeverit credincios în exercitarea funcției sale până la sfârșit; și prin însăși credincioșia sa a fost privilegiat să îndeplinească obligațiile și privilegiile funcției care i-au oferit un câmp mai larg și mai rodnic de slujire decât a avut vreodată pe acest pământ oricare alt slujitor al lui Dumnezeu, numai cu excepția Domnului nostru. De aceea să mulțumim mult lui Dumnezeu pentru fiecare aducere-aminte a Lui și să ne rugăm zilnic: Dumnezeu să-i binecuvânteze amintirea!

PT №23, 1920, 155-156

ROBUL ACELA RĂU

Matei 24:48-51

NE VOM AMINTI că în Nr. 20, retipărit de mai multe ori, ultima dată în Nr. 310, am sugerat Consiliului Societății, Comitetului Editorial, Comitetului Surorilor și Acționarilor să-l depoziteze pe J.F.R. de toată autoritatea și de toate posturile sale de serviciu în Societate, informându-i că, dacă până la o limită de timp nu vom avea cuvânt că această sugestie, cu excepția destituirii din Consiliul de Directori al Societății, a fost dusă la bun sfârșit, vom face un pas care la vremea convenită va efectua îndepărtarea sa din serviciul poporului Domnului. Prin urmare, am trimis într-un plic prin poștă un exemplar cu ștampilă al numărului nostru care conține sugestia către fiecare membru al Consiliului de Judecată al Societății. Limita de timp a trecut și nu am auzit nimic de la nimeni din Consiliul de Judecată. De aceea publicăm articolul acesta ca

fiind prima dintre cele trei publicații care, la vremea convenită, cu sprijinul altor articole care vor ieși când va veni vremea, suntem încrezători că vor crea o situație care îl va forța pe J.F. Rutherford să iasă din toate pozițiile de putere și influență ale Adevărului. În prima publicație dintre cele trei vom da ceea ce credem că este o dovadă fără putință de tăgadă că el este „robul acela rău” despre care vorbește Matei 24:48-51.

Tuturor ne este familiar gândul că profețiile și tipurile care se referă la experiențele care încearcă pe poporul lui Dumnezeu nu pot fi înțelese în mod clar până când încercarea va fi fost întâmpinată cu credincioșie de către poporul Domnului. Orice încercare de a deschide un astfel de pasaj înainte de a fi convenit să fie înțeles sfârșește cu greșeli. Ne amintim că scumpul nostru Pastor a ilustrat acest

fapt cu deviza: „La Timpul Cuvenit”. Acest lucru se clarifică din multe exemple, după cum putem vedea felul diferit în care scumpul nostru Pastor tratează subiectul despre „robul acela” înainte și după anul 1896, despre parabola cu dinarul înainte și după anul 1912, despre îndreptățirea de probă și îndreptățirea la viață înainte și după anul 1909, despre Avocat și Mijlocitor înainte și după anul 1906, despre parabola cu talanții și parabola cu minele înainte și după anul 1905 etc. Scriptura pe care urmează s-o discutăm – Matei 24:48-51 – despre robul acela rău, literalmente, robul acela *nelegiuit*, este un avertisment și o profeție care se referă la experiențe grele și, prin urmare, diferitele părți ale ei nu puteau fi înțelese înainte ca încercarea legată de fiecare parte a ei să fie întâmpinată de către cei credincioși. Până acum ceva mai bine de 27 de ani [din anul 1945, n.e.] au existat în mijlocul poporului Adevărului trei interpretări oferite pentru Matei 24:48-51: (1) Cei care țin că Matei 24:45-47 se referă la o clasă desigur că vor aplica unei clase și versetele de la 48 până la 51. Începând cu anul 1896 numai împotrivorii Adevărului sau frații slabi aplică unei clase Matei 24:45-47. Prin urmare, numai aceștia aplică unei clase versetele de la 48 până la 51. De aceea nu vom discuta în continuare această aplicare.

(2) Unii care aplică Pastorului nostru Matei 24:45-47, au aplicat versetele de la 48 până la 51 domnului Barbour, care a renunțat la Răscumpărare în anul 1878, gândul acestora fiind că el a fost primul „acel rob”, care, devenind rău, a fost înlăturat. Însă faptele cazului sunt hotărâtoare împotriva acestei concepții: (a) el nu a fost pus niciodată peste casă; căci, începând cu anul 1876, adică de la Pastorul nostru și de la prima sa colaborare cu el, Pastorul nostru a avut sarcina administrativă a lucrării Secerișului, după cum dovedește citatul următor din Z '16, 171, col. 2, par. 3 și 4 [VDM Vol. 3, Nr. 3, pag. 180, par. 2 și 3, n.e.]: „De aceea m-am hotărât pentru o campanie viguroasă pentru Domnul și pentru Adevăr. Am hotărât să-mi limitez grijile afacerilor și să-mi dedic timpul și mijloacele marii lucrări a Secerișului. În consecință, l-am *trimis* pe dl Barbour înapoi acasă *cu bani și instrucțiuni* să pregătească Vestea Bună sub forma unei cărți concise” etc. Astfel vedem că dl Barbour nu a avut niciodată responsabilitatea asupra casei. (b) Deși dl Barbour știa anumite aspecte ale timpului pe care le-a învățat de la alții înainte de a se întâlni cu Fratele Russell, și pe care, după ce s-au întâlnit, el le-a explicat Pastorului nostru, Fratele Russell i-a oferit cu siguranță mai mult adevăr, pe care l-a învățat prin iluminare directă de la Domnul – Adevărul despre răscumpărare și restabilire, și despre scopul și felul întoarcerii Domnului nostru.

Astfel vedem că hrana nu a fost pusă niciodată pe seama dlui Barbour; deci Matei 24:45-48 nu s-ar putea aplica lui ca la „acel rob” presupus a fi primul, care a devenit rău. (c) Mai mult, faptul că relatarea despre robul acela rău urmează după relatarea despre „robul acela înțelept și credincios”, este corect să tragem concluzia că, *în timp*, activitatea sa a urmat după ce s-a încheiat slujirea robului credincios și înțelept, numai afară de cazul în care s-ar putea da motive convingătoare pentru a dovedi că robul acela rău și robul înțelept și credincios a fost aceeași persoană, ceea ce este o contradicție, căci cum ar putea fi numit credincios, ceea ce înseamnă loial până la sfârșit, dacă a devenit rău? Și numai afară de cazul în care s-ar putea da motive convingătoare pentru a dovedi că „robul acela rău” a acționat înainte sau în timpul activității „robului înțelept și credincios”. Aceste trei motive dovedesc că dl Barbour nu a fost robul acela rău.

(3) Toți suntem conștienți de faptul că scumpul nostru Pastor a aplicat Matei 24:48-51 așa cum a aplicat Luca 12:45, 46, nu ca pe o profeție, ci ca pe un avertisment ca el să nu facă anumite lucruri (D 614). Suntem cu toții de acord că Matei 24:45-47 și Luca 12:42-46 se aplică lui și că Luca 12:45, 46 nu este o profeție ci este un avertisment adresat lui din partea Domnului. Neavând nimic mai bun, am acceptat felul în care a explicat el Matei 24:48: *dacă* acel rob *devine* rău, deși noi am întâmpinat greutatea cu această redare după cum au întâmpinat și alții, deoarece știam că gramatica greacă nu permite redarea cuvintelor pentru „robul acela rău” așa cum le-a redat el: „Dacă acel rob *devine* rău” (D 614). Traducerea marginală din Diaglott, care l-a indus în eroare, „dacă robul acela va spune cu răutate”, este incorectă, deoarece schimbă un *adjectiv* care modifică substantivul „rob” într-un adverb care a modificat verbul „spune”. Niciun învățat în limba greacă nu ar aproba redarea marginală din Diaglott ca fiind o traducere bună; dar redarea sa cuvânt cu cuvânt este corectă. Nu dăm vina pe Pastorul nostru asupra acestui punct. O interpretare mai bună decât a lui nu putea fi dată înainte de a fi convenit ca pasajul să fie înțeles. Împlinirea sa fiind asociată cu o încercare aspră, nu putea fi înțeles înainte ca încercarea legată de împlinire să fie întâmpinată cu fidelitate de către poporul Domnului. Prin urmare, a fost cu totul firesc ca în acele împrejurări Pastorul nostru să încerce a aplica Matei 24:48-51 ca un avertisment pentru aceeași persoană așa cum a avertizat Luca 12:45, 46. Dar de la moartea sa au avut loc o serie de evenimente în care găsim o împlinire clară a pasajului din Matei 24:48-51 în persoana lui J.F.R. Și în lumina acestor evenimente, legate de o încercare dureroasă, a fost demonstrat că pasajul nu se aplică ca un

avertisment pentru Pastorul nostru, ci ca un avertisment și ca o profeție pentru calea rea a lui J.F.R. Prin urmare, procedăm cu pasajul acesta în felul în care a procedat Pastorul nostru cu unele profeții, pe care înainte de împlinirea lor le-a interpretat într-un anumit fel, dar pe care, după împlinirea lor, aflând că ele au fost aplicate diferit, le-a interpretat diferit. Mergem astfel după metoda și exemplul său în acest caz, și în niciun caz nu-l desconsiderăm prin aceasta, după cum nu l-am desconsidera pe Isus spunând că El nu a înțeles timpul Zilei de Judecată înainte de vremea cuvenită.

Dar cineva ar putea întreba: De ce să nu acceptăm primul gând pe care l-a dat Pastorul nostru? Răspundem: El a renunțat la primul său gând – că robul acela rău era o clasă, întocmai cum se gândea la început că „robul acela” era o clasă. Noi am putea întreba altfel: De ce să nu ținem la al doilea gând al său? Răspunsul nostru este: Scripturile, rațiunea și faptele interzic acest lucru – pe care el, totuși, nu l-a putut vedea, deoarece nu era încă vremea cuvenită, încercarea legată de împlinirea pasajului nu avusese loc încă. Cu siguranță, el nu putea fi numit credincios dacă nu rămânea loial până la sfârșit; de aceea, din punct de vedere moral, el nu putea deveni un rob rău; și nu putea fi înțelept dacă devenea rău. Prin urmare, nu este rațional și scriptural să-i aplicăm pasajul ca o profeție. Nu i se poate aplica nici ca un avertisment, așa cum a fost cazul în Luca 12:45, 46, deoarece pasajul acesta se deosebește de cel din Matei 24:48-51 în șapte privințe. Aceste diferențe dovedesc că ele se referă la bărbați diferiți.

COMPARARE ȘI DEOSEBIRE

Acum vom compara aceste două pasaje și vom face deosebire între ele. Urmărind cu atenție diferențele între ele, putem vedea cu ușurință că ele nu se aplică aceleiași persoane. Un studiu minuțios al acestor pasaje va arăta că Luca 12:45, 46 este un avertisment pentru Fratele Russell să nu facă anumite lucruri rele și că Matei 24:48-51 este atât un avertisment pentru J.F.R. cât și o profeție că el va face anumite lucruri rele și, în consecință, va suferi anumite pedepse. Prima diferență între cele două pasaje este următoarea: în timp ce Luca 12:45, 46 folosește titlul scriptural al Pastorului nostru, „robul acela”, Matei 24:48 nu-l folosește; ci, spre deosebire de titlurile sale – „robul credincios și înțelept” și „robul acela”, numește persoana la care se referă – „robul acela rău”. Expresia: *ean de eipee ho kakos doulos ekeinos*, nu ar fi redată literal de către niciun învățat în limba greacă astfel: „Dar dacă acel rob va spune cu răutate”, așa cum este redarea marginală din Diaglott. Desigur că felul în care a parafrazat Pastorul nostru această expresie în D 614 nu este dat

ca traducere. Acesta ar fi felul în care a înțeles el versetul afirmat în parafrază; dar nu ar fi traducerea corectă. Având în minte ideea corectă din Luca 12:45, 46, Pastorul nostru a încercat să parafrazeze pasajul din Matei 24:48 pentru a-l face să se refere la aceeași persoană și pentru a da același gând pe care-l dă Luca 12:45. Și făcând acest lucru el a introdus două cuvinte în engleză care nu au cuvinte corespunzătoare în greacă, adică cuvântul „devine” și cuvântul „și”: „dacă acel rob *devine* rău și spune”. În plus, el a făcut ca cuvântul *kakos*, rău, să fie un adjectiv predicativ, pe care limba greacă îl arată în mod clar a fi un adjectiv atributiv; împlinirea încercării, neavând loc decât după moartea sa și deci nefiind înțeleasă în timpul vieții sale, arată că nu putem acum să ne ținem de direcția luată de el. Întrucât limba greacă nu permite traducerea dată în Diaglott, și deoarece Pastorul nostru și-a parafrazat înțelegerea versetului de la Luca 12:45 la care tocmai ne-am referit, ar trebui să tragem concluzia că expresia „robul acela rău” este o dovadă sigură că versetul acesta nu este o profeție și nici nu este un avertisment pentru scumpul nostru Pastor; deoarece el nu a fost în niciun sens un rob rău și, de aceea, Dumnezeu nu l-ar numi astfel. Așadar, expresia aceasta trebuie să se aplice altuia.

Versetele de la 48 până la 51, care îl descriu pe robul acela rău, fiind scrise după versetele care îl descriu pe „robul acela”, se referă la cel care va veni la putere în Biserică după ce Pastorul nostru își va lăsa funcția în moarte (Ezechiel 9:11). Prin urmare, activitatea celui rob rău are loc în Epifanie. El trebuie să fie J.F.R.: căci el este singura persoană care, de la moartea Pastorului nostru, a fost responsabilă vreodată de lucrarea generală. Astfel expresia „robul acela” din Luca 12:45 și expresia „robul acela rău” din Matei 24:48 dovedesc că nu este vorba despre Pastorul nostru în Matei 24:48-51. J.F.R. este singurul căruia i se potrivește descrierea aceasta. Fără îndoială el este numit rău pentru că este nelegiuit, așa cum demonstrează din abundență evenimentele petrecute în Biserică începând cu data de 29 decembrie 1916, de când, conform Bibliei, el a început să stabilească regulamente pentru propria sa mărire, după ce a fost sigur că va fi ales Președinte al Societății.

„DOMNUL MEU ÎNTÂRZIE”

A doua diferență evidentă între textele din Luca 12:45, 46 și Matei 24:48-51 este faptul că în Luca 12:45, 46 „robul acela” a fost avertizat să nu nege a doua prezență a Domnului: „Dacă acel rob spune în inima lui: Domnul meu întârzie să vină”; pe când în Matei 24:48-51 „robul acela rău” este avertizat să nu „spună în inima lui: Domnul meu întârzie”. Atât manuscrisul Sinaitic cât și cel Vatican,

cele mai vechi și mai bune manuscrise, omit expresia „să vină” din Matei 24:48, și aceasta dintr-un motiv întemeiat; pentru că „robul acela rău” nu va fi în pericolul de a nega Prezența a Doua a Domnului, și el nici nu a negat-o. Fapta sa rea în mod special, din cauza încăpățânării și îndărătniciei sale, în loc să aștepte pe Domnul, a fost să se repeadă înaintea Domnului luând lucrurile din mâinile Lui pentru a face ceea ce se pare bine în ochii lui fără să aștepte ca Domnul să-Și facă de cunoscut voința prin Spiritul, Cuvântul și Providența Sa. Căile Domnului ar fi prea lente pentru a-i fi pe potrivă; ele nu i-ar da destul de repede ceea ce și-ar dori; el deci ar grăbi lucrurile după propria sa voință. Astfel, de fiecare dată când nu era înclinat să aștepte pe Domnul și, drept urmare, s-a repezit înainte după propria sa voință, el a spus în inima lui: „Domnul meu întârzie, El nu face ca lucrurile să se întâmple destul de repede pentru a mi se potrivi mie. Principiile, Spiritul și Providențele Sale îmi zădărnicesc planurile; de aceea le voi da la o parte și voi grăbi lucrurile pentru a-mi conveni mie: «Domnul meu întârzie!»” Aceasta este a doua diferență dintre Luca 12:45, 46 și Matei 24:48-51.

Semnificația acestei ziceri va deveni mai clară dacă ne vom uita la lucrurile principale care au caracterizat mersul lui J.F.R. de la scurt timp după ce a devenit membru al Comitetului Executiv, pe 7 noiembrie 1916. Felul în care a acționat el *în ce privește* Vol. 7 este la subiect. Deoarece unii prieteni cereau Vol. 7 iar alții doreau să-l scrie, și iarăși alții doreau să scrie despre viața Pastorului nostru, J.F.R. a spus celorlalți membri ai Comitetului Executiv că rezultatul publicării cărților va fi redirecționarea a 50.000 de dolari din trezoreria Societății în buzunarele celor care le vor scrie, el a decis să-i oprească prin scoaterea Vol. 7! În loc să caute voința Domnului în această privință în modurile în care era probabil ca Domnul s-o facă de cunoscut, adică prin încercări aspre să încerce și să adeverească pe scriitorul Vol. 7 ca fiind vrednic de această sarcină la timpul și în felul Său propriu, J.F.R. însuși a ales scriitorii și a aranjat planul procedurii, ajutat în mod special de o anumită soră. Faptul că a dorit și a mers pe o astfel de cale l-a făcut să „spună în inima lui: «Domnul meu întârzie». Modul și timpul Său de a da Vol. 7 sunt prea lente pentru a-mi conveni mie, trebuie să le grăbesc. Le voi scoate din mâinile Sale și le voi lua în mâinile mele!” Și felul în care i-a grăbit pe C.J. Woodworth și G.H. Fisher, unindu-i ca să se grăbească unul pe altul, a fost un alt mod de a spune: „Domnul meu întârzie”. Grăbirea acestor frați este unul dintre motivele din care Vol. 7 este atât de plin de greșeli, cele mai multe fiind ușor de evitat!

Încă un caz la subiect. După ce J.F.R. s-a asigurat bine că va fi ales președinte al Societății, și-a întocmit regulamentele sale pentru a pune mâna pe puterea executivă și managerială în Societate, întrucâtva așa cum o avea Pastorul nostru, care, totuși, o avea pe drept, împreună cu controlul, deoarece produsele condeiului său erau mai valoroase pentru Societate decât puteau toate donațiile posibile să dea acțiuni de vot tuturor celorlalți. Domnul, prin Cuvântul Său și prin Testamentul Robului acela, a avertizat împotriva oricărei persoane care caută conducerea în Biserică. Dacă ar fi ca cineva să aibă locul principal și puterea principală, el ar trebui să aștepte până când Domnul prin Spiritul, Cuvântul și Providența Sa va face de cunoscut acest lucru. J.F.R. nu l-a așteptat pe Domnul în această privință; căci calea Domnului de a promova și de a răsplăti cu această putere vine numai după un serviciu îndelungat și dovedit că a fost făcut cu credincioșie în folosirea puterilor mai neînsemnate, de exemplu, cu conlucrării într-un Comitet Executiv. A dori și a planifica o astfel de promovare și răsplată înainte de timpul și calea Domnului de a o da, înseamnă a spune în inimă: „«Domnul meu întârzie»; El nu grăbește lucrurile destul de repede pentru a mi se potrivi mie și ambițiilor mele. Voi alerga deci înaintea Lui și voi pune mâna pentru mine pe o asemenea putere, și cu ea voi stăpâni asupra celorlalți; «Domnul meu întârzie»”. Comportamentul său a fost cât se poate de regretabil!

El a acționat în același mod rău la adunarea acționarilor, pe 6 ianuarie 1917, când a aranjat să numească Comitetul de Rezoluții prin fr. Ritchie; să dea Comitetului de Rezoluții regulamentele sale prin fr. Van Amburgh, cu sugestia ca ei să le recomande acționarilor; și el însuși a solicitat Comitetului în mod constrâns, împotriva propriei lor judecăți, să le raporteze fără modificări. Spiritul, Cuvântul și Providența Domnului au interzis acest fel de a acționa. *Dorind* să-și urmeze propria cale în această chestiune și fiind nerăbdător din cauza întârzierii pe care Domnul o făcea în această chestiune, el spunea în inima lui: „«Domnul meu întârzie». Voi lua lucrurile în mâinile mele și le voi grăbi cu forța”.

Această zicere în inima lui: „Domnul meu întârzie”, se manifestă prin acapararea controlului, după ce Consiliul i-a acordat puterea executivă și managerială. Domnul nostru Isus, prin principiile Cuvântului, Spiritului și Providenței Sale, a interzis un astfel de curs. Dacă El ar fi dat vreodată astfel de puteri lui J.F.R., ar fi fost după ce acesta din urmă, printr-un serviciu îndelungat și făcut cu credincioșie în exercitarea puterilor manageriale și executive mai

neînsemnate, s-ar fi dovedit demn de a avea puteri mai mari de control. Dar o astfel de așteptare aranjată de Dumnezeu nu a lucrat destul de repede pentru „robul acela rău”; căci pentru el, care era foarte doritor să domnească, Domnul ar face ca lucrurile să se întâmple cu întârziere datorită modului Său de a proceda. Astfel, prin faptul că a pus mâna pe mai multă putere și pentru că a domnit asupra Consiliului și asupra întregii Biserici, el a spus: „«Domnul meu întârzie» să-mi dea această putere”.

Aceeași formă de conduită i-a marcat modul de a proceda în afacerea britanică. În loc să aștepte, așa cum a îndrumat Cuvântul, Spiritul și Providența Domnului, să audă detalii cu privire la necazurile specifice care au dus la demiterea celor doi manageri (pentru că, deși noi am scris Comitetului Executiv detalii despre neajunsurile lor din trecut, dictând ultima noastră comunicare în această privință pe 20 și 21 ianuarie 1917, la S. Shields, Anglia, i-am comunicat prin cablogramă faptul demiterilor în ziua în care au avut loc, pe 3 februarie 1917, *cerându-i* să aștepte detalii care vor urma), fără veste din partea noastră a insistat prin cablograma trimisă pe 19 februarie asupra repunerii lor în funcție. Pe 22 februarie el și-a desemnat Comitetul de Investigație pentru a investiga faptele celui care cu „puteri depline în treburile și afacerile Societății în fiecare țară în care ar fi trimis” era reprezentantul special al Consiliului nu al său și, prin urmare, nu era supus lui. Pe 26 februarie el a încercat să ne recheme fără a consulta Consiliul; iar amestecându-se în treburile noastre a creat niște împrejurări care au necesitat întoarcerea noastră în America pentru a prezenta cazul înaintea Consiliului. Prin aceste fapte el a dovedit că a zis: „«Domnul meu întârzie» să mă lase să fac după cum voiesc eu *în ce privește* chestiunile britanice. Le voi lua din mâinile Lui și voi proceda cu ele într-un fel în care să-mi arăt superioritatea față de Consiliu și față de reprezentantul său special, ba chiar voi da la o parte constatările proprii mele Comisiei de Investigație. «Domnul meu întârzie!»”

Prin demiterea a patru directori fără îndoială legali, contrar legii divine și celei umane, precum și contrar Testamentului și Statutului, el a spus din nou: „Domnul meu întârzie”. Dacă ar fi crezut cu adevărat că majoritatea Consiliului încerca să facă ceea ce ambiția sa nesfântă l-a determinat să-i acuze, el fie ar fi trebuit să convoace o adunare specială a acționarilor, fie să fi așteptat până la adunarea anuală și să le raporteze aceasta, recomandând demiterea celor patru directori. Fiindcă nu a făcut acest lucru, ceea ce Spiritul, Cuvântul și Providența Domnului au indicat că ar fi

trebuit să facă dacă cei patru directori ar fi făcut ceea ce a pretins el, dar a luat legea în propriile mâini și i-a demis, el a zis din nou: „Metoda Domnului de a soluționa problema aceasta este prea lentă pentru mine; o voi grăbi în felul meu propriu căci «Domnul meu întârzie»”.

Același fel de acțiune a fost marcat de faptul că el a aruncat controversa britanică și a Consiliului asupra Bisericii prin scrisoarea sa din 19 iulie către secretarii adunărilor precum și prin articolul său „Cernerile Secerișului”, după cum a fost marcat și de campania sa politică pentru realegere în anul 1918, de demiterea lui I.F. Hoskins și a lui R.H. Hirsh de la Asociația Tribuna Poporului cu împuterniciți neautorizați, de Marea sa Campanie și de încercarea sa, pe când se afla în închisoare, sfidând guvernul și fără a înștiința Comitetul Executiv al Societății despre planurile sale, de a pune în circulație 2.000.000 de exemplare cu copertă moale a Vol. 7 cu ajutorul prietenilor Societății într-o anumită duminică, lucru pe care l-ar fi împlinit un om din serviciul secret care lucra la tipografie, și lucru care ar fi dus la închiderea mai multor frați nevinovați dacă fr. Spill nu ar fi aflat despre aceasta exact la timp pentru a-i preveni înfăptuirea. În alte amănunte prea numeroase pentru a fi menționate, el a arătat același spirit de a zice în inima sa: „Domnul meu întârzie”. Cât de diferit a fost mersul „Robului credincios și înțelept” prin faptul că a dat atenție avertismentului din Luca 12:45 de a nu „spune în inima lui: Domnul meu întârzie să vină”, de mersul „acelui rob rău” care nu a acordat atenție avertismentului de a nu spune în inima lui: „Domnul meu întârzie”, adică să facă ceea ce vreau eu! Ideile celor două texte, Luca 12:45, 46 și Matei 24:48-51, deosebindu-se în ce privește amănuntele tocmai date, constituie a doua dovadă că ele se aplică la două persoane diferite.

SĂ BATĂ PE CEI SUBORDONAȚI – SĂ BATĂ PE CEI EGALI

A treia diferență între cele două texte, Luca 12:45, 46 și Matei 24:48-51, este următoarea: În timp ce Luca 12:45, 46 îl avertizează pe „Robul acela”, în calitate de administrator al Domnului *peste cei din casă*, să nu-i bată pe *subordonații* săi: „Dacă ... va începe să îi bată pe *servitori* (care, prin urmare, erau *subordonați* „Administratorului”) și pe *servitoare* (care, prin urmare, erau *subordonate* „Administratorului”); Matei 24:48-51 îl avertizează pe „acel rob rău” să nu-i bată pe *cei egali* lui: „Dacă ... va începe să îi bată pe *părtașii* [egali] de robie”. Niciunul dintre noi, *servitori* sau *servitoare*, nu a fost egal cu „Robul acela” în atribuțiile funcției; căci el a fost pus peste noi. Dar mulți *servitori* ai Domnului erau egali lui J.F.R. în atribuțiile de serviciu față de Biserică,

funcția de președinte al unei corporații de afaceri nefiind o funcție în Biserică, și pe aceștia el i-a bătut. Această a treia diferență dintre aceste două texte dovedește că ele nu se referă la aceeași persoană, ci la persoane diferite.

În timp ce scumpul nostru Pastor a dat atenție avertismentului de a nu-i bate (brutaliza cu acuzații grave) pe subordonații săi, pe servitori și pe servitoarele, pe care Domnul i-a dat în grija sa în ce privește lucrarea generală, „acel rob rău” nu a ținut seama de avertismentul Domnului de a se abține să bată cu acuzații grave pe cei egali lui, pe tovarășii lui de slujbă. Ba chiar a mers mai departe; căci el i-a prezentat într-o lumină falsă pe unii dintre ei mai brutal decât oricare alt cernător a denaturat vreodată pe vreunul dintre servitorii Domnului. 26 februarie 1917, data la care cablograma sa „absolut fără autoritate” a ajuns la cei trei manageri, a fost ziua în care el a început să bată pe frați; și cu totul adevărat, el l-a bătut pe unul dintre cei egali lui, pe unul dintre tovarășii lui de slujbă, în persoana noastră [Fratele Johnson, autorul acestui articol publicat pentru prima oară în luna august 1920, n.e.]. El a continuat să ne bată în public înaintea Bisericii Britanice, a Consiliului și a familiei Betel de la Brooklyn. În luna mai 1917 el i-a bătut în mod repetat pe A.I. Ritchie, pe Menta Sturgeon și pe noi înaintea familiei Betel. Pe 17 iulie, în contextul destituirii lor, el i-a bătut pe cei patru directori și pe noi înaintea familiei Betel. Și în articolul „Cernerile Secerișului”, pe care l-a scris sub influență satanică, el i-a bătut în fața întregii Biserici pe acești cinci frați care îi erau egali. De atunci el a tot continuat să bată pe frați, de exemplu, în scrisoarea sa scrisă tocmai înainte de a fi trimis în Atlanta și publicată în anul 1919 ca parte a literaturii pentru Voluntari pusă în circulație pe scară largă, el cu o denaturare gravă în ceea ce ne privea pe noi și, credem, în ceea ce-i privea și pe ceilalți, i-a bătut pe șapte frați în fața publicului american precum că l-ar fi trădat urmării penale. El a împlinit cu siguranță partea profeției care spune că-i va bate pe tovarășii săi de slujbă. Astfel, a treia diferență dintre aceste două pasaje dovedește că ele se referă la două persoane diferite, Luca 12:45, 46 referindu-se la Pastorul nostru iar Matei 24:48-51 la J.F.R.

Unii cernători susțin că noi îi batem pe tovarășii noștri de slujbă prin faptul că le scoatem la iveală revoluționismul lor. Noi răspundem: nu este așa. Fiecare dintre conducătorii cernători ai celor șapte grupuri, cei care aveau putere în Societate, ne-au atacat pe noi primii, încercând să ne răstoarne influența printre frați atunci când ne-am împotrivit revoluționismului lor. Așadar, faptul că am scris împotriva lor, pe lângă faptul că am luat apărarea Cuvântului Domnului împotriva unora dintre ei, și

pe lângă faptul că am luat apărarea turmei împotriva ambiției lor lupești, a fost necesar ca noi sub Domnul, sub Cristos ca Cap, să ne facem lucrarea de a-i duce pe aceștia și de a-i ajuta pe cei credincioși să-i ducă pe aceștia de la ușa Curtului până la poarta Curții. J.F.R. a bătut în mod principal cu falsități, și aceasta pentru a-și satisface propria ambiție necurată. Noi, după ce am fost bătuți de către cernători, am scos la iveală în mod veridic faptele lor rele pentru a apăra Biserica de cernători și pentru a-i duce pe cernători la poartă și la bărbatul pregătit [ca parte a șapului pentru Azazel – Leviticul 16:21, n.e.].

SĂ MĂNÂNCE ȘI SĂ BEA CU BEȚIVII

A patra diferență între cele două texte pe care le analizăm este următoarea: Dacă Robul acela măcar va *începe* să mănânce, să bea și să se îmbete, el va fi înlăturat. „Dacă va *începe* să mănânce” etc. (Luca 12:45); în timp ce „robul acela rău” nu este amenințat cu o pedeapsă atât de rapidă atunci când *începe să mănânce și să bea* cu bețivii. A se vedea traducerea Diaglott și Versiunea Revizuită etc. cu privire la diferența în traducere [a KJV, n.e.]: „și va mânca și va bea”. Pastorul nostru a dat atenție avertismentului; „robul acela rău”, J.F.R., nu i-a dat atenție. Mai mult decât că a început să fie un erorist, el a și continuat să fie astfel.

A cincea diferență între cele două texte este următoarea: „Robul acela” a fost avertizat să nu „mănânce și să bea și să se îmbete”; în timp ce „robul acela rău” este avertizat să nu mănânce și să bea *cu bețivii*. Care este diferența? Robul acela a fost avertizat să se păzească cu mare atenție ca în studiile sale să țină la Adevărul din trecut, să accepte doar Adevărul care avansează și să nu lase eroarea să intre în credința și în învățăturile sale, ca să nu-l facă să se clatine înapoi și înapoi în doctrină și practică ca un om beat; în timp ce robul acela rău este avertizat să nu se *întovărășească* cu cei care sunt beți de eroare. Fratele Russell a ținut seama de avertisment; J.F.R. nu a ținut seama. Principalii tovarăși ai celui din urmă în această beție simbolică au fost în primul rând C.J. Woodworth și George H. Fisher în „Taina Împlinită”, care literalmente se revarsă de băuturi amestecate; în al doilea rând au fost W.E. Van Amburgh, F.H. Robison, J. Hemery etc., ca asociați ai săi în personalul editorial al Turnului; în al treilea rând au fost peregrinii Societății; și în al patrulea rând au fost susținătorii înflăcărați ai Societății în general.

Vom enumera unele erori ale lui J.F.R. în șase grupe, care au adevărat faptul că el mănâncă și bea cu bețivii. În prima grupă dăm câteva dintre erorile sale doctrinare: (1) Nu există îndreptățire de probă; (2) Consacrarea se face la Poarta Curții; (3) meritul lui Cristos a fost depus după ce El s-a înălțat la Cer

și nu la Calvar (Z '20, pag. 183, par. 2; pag. 184, par. 1; pag. 185, par. 2; Luca 23:46); (4) Moartea lui Cristos *pe cruce* nu este necesară pentru a satisface dreptatea în ceea ce-i privește pe evrei (Galateni 3:13); (5) Biserica devine parte a Marelui Preot numai după glorieificare (Z '20, pag. 185, par. 1, 2); (6) Un mijlocitor în sensul biblic al cuvântului îi împacă pe cei care sunt în opoziție unii cu alții (Z '20, pag. 186, par. 1); pe când a fi mijlocitor este lucrarea unui preot între Dumnezeu și oameni; cu toate că un mijlocitor unește persoanele în legământ, în contract, în relații unele cu altele, indiferent dacă anterior au fost sau nu în prietenie; (7) Cristos devine Mijlocitor numai atunci când El sigilează Legământul; pe când Cristos a devenit Mijlocitor îndată ce a început să pregătească sigiliul Legământului, adică să sacrifice vițelul și țapul antitipic; (8) întâii născuți ai Egiptului reprezintă clerul; pe când Pastorul nostru a învățat pe bună dreptate că ei reprezintă clasa morții a doua (Z '15, pag. 68, par. 6, 7); (9) „meritul înseamnă valoarea *câștigată*”; pe când meritul înseamnă valoarea păstrată, în ceea ce privește meritul lui Cristos; (10) nu pot exista Vrednici Tineri înainte de inaugurarea Noului Legământ etc. Pe măsură ce trecea timpul, până în anul 1942, el a mers din ce în ce mai mult în eroare, până când a dat ca învățătură eroare în loc de aproape fiecare adevăr pe care l-a dat ca învățătură Pastorul nostru, întreaga sa presupusă lumină nouă fiind eroare. Încă în septembrie 1926 noi am publicat o listă parțială cu 140 de erori de-ale sale.

A doua grupă de erori am putea s-o numim erori tipice și simbolice: (1) Ilie cel antitipic devine Elisei cel antitipic, cu toate denaturările care rezultă din aceasta; (2) sute de interpretări greșite în Apocalipsa, Ezechiel etc.; (3) Mult mai mult decât confuzie cu privire la Ieremia, precum că ar tipifica pe adepții Societății; (4) Confuzie cu privire la tipul lui Iosif cu cei șapte ani de belșug și cei șapte ani de foamete; (5) Confuzie cu privire la mărturia finală, închiderea și decapitarea lui Ioan Botezătorul; (6) Confuzie cu privire la armele de măcel și cei care le poartă; (7) Confuzie cu privire la Parabola cu Dinarul, în mod special în ceea ce privește orele, administratorul și dinarul din parabolă; (8) Confuzie cu privire la lovirea Iordanului; (9) Confuzie cu privire la Iuda cel antitipic; (10) Confuzie cu privire la sfârșitul celor 70 de cicluri ale Jubileelor etc. etc. etc.

A treia grupă a erorilor sale poate fi rezumată sub denumirea de erori profetice și cronologice: (1) sfârșitul războiului în anul 1917; (2) eliberarea Bisericii în anul 1918; (3) închiderea ușii către Chemarea de Sus în anul 1918; (4) mai târziu, ușa este încă deschisă; (5) eliberarea Marii Mulțimi în

anul 1921; (6) sfârșitul Timpului de Strămtorare în anul 1924; (7) întoarcerea Vrednicilor din Vechime în anul 1925; (8) începutul și sfârșitul celor 390 de zile simbolice din Ezechiel 4:1-8; (9) începutul și sfârșitul celor 40 de zile simbolice din Ezechiel 4:1-8; (10) eliberarea Bisericii și a Marii Mulțimi înainte de anul 1925.

A patra grupă a erorilor sale poate fi numită erori exegetice, adică răstălmăciri ale multor Scripturi, dintre care prezentăm câteva exemple: (1) steaua din Betleem; (2) vârful sabiei [din Ezechiel 21:15, n.e.]; (3) focurile curățitoare din Zaharia 13:9; (4) cei care sunt legați și captivii din Isaia 61:1; (5) Evanghelia Împărăției și sfârșitul Veacului din Matei 24:14; (6) timpul și caracterul mesajului din Isaia 52:7; (7) confundarea armelor de măcel din Ezechiel 9, care sunt erorile și practicile cernătoare ale celor șase clase de cernători, cu sabia lui Elisei (1 Împărați 19:17), care este mesajul Societății către Israelul Spiritual Nominal, prin intermediul căruia ei vor (ucide) dovedi falsitatea clericaliștilor și a susținătorilor lor sectanți (cei care se închină și sărută pe Baal) din Biserica nominală. Această confuzie asupra acestor două lucruri poate fi văzută din faptul că armele de măcelucid (infectează cu eroare care provoacă moartea) pe toți cei care nu au semnul pus cu cerneală; în timp ce sabia simbolică a lui Hazael antitipic și cea a lui Iehu antitipicucid (demonstrează falsitatea) pe mulți pe care sabia simbolică a lui Elisei antitipic, care nu este eroare, nu îi va ucide (demonstră falsitatea), nu doar Elisei, ci toți cei trei îiucid pe toți cei nealeși; dar într-un sens diferit de felul în care sunt uciși în Ezechiel 9. Rareori într-adevăr, el și tovarășii săi beți încearcă să interpreteze un verset profetic și simbolic neînțeleș până atunci fără a-l interpreta greșit, deoarece ei adeseori sulesc pasaje înțelese corect mai înainte.

A cincea grupă de erori de care sunt pline scrierile și învățăturile sale sunt cele care țin de politicile Societății, de Testamentul, Statutul și aranjamentele pe care Pastorul nostru le-a lăsat pentru lucrare, precum și erorile cu referire la lege și regulamente. Noi ne-am referit la acestea în detaliu în articolul „Examinarea Cernerilor Secerișului”, în articolul „Încă o Examinare a Cernerilor Secerișului” și în alte scrieri ale noastre, și deci nu le vom da aici pentru a nu le repeta.

FALSITĂȚI ȘI SPERJURURI

A șasea grupă de erori pe care el le-a dat ca învățătură constă din erori factice, adică din falsități și denaturări. În „Cernerile Secerișului” el a publicat peste 200 de astfel de erori împotriva noastră și cam 100 împotriva majorității Consiliului. Deși unele erori factice din „Cernerile Secerișului” au fost

scrise de către alții, mai mult de două treimi au fost scrise de către el însuși. Exemplificăm un caz, printre multe altele, pentru a ilustra felul în care el spune chiar adevărul într-un mod calculat pentru a înșela pe cei neatenți, atunci când îl servește în ceea ce pune la cale: Când a vrut să dea la o parte lucrarea voluntarilor în favoarea lucrării cu revista „Epoca de Aur”, printre alte lucruri pe care le-a scris împotriva lucrării voluntarilor el a publicat afirmația că toate plăcile de imprimare ale tratatelor au fost distruse. Fără îndoială, distrugerea lor a fost din cauza introducerii pe plăci a reclamei Vol. VII. Oare nu a fost distrugerea lor o modalitate a Domnului de a-și arăta dezaprobarea față de această carte? El nu le-a spus cititorilor săi că cele patru plăci pentru imprimarea unui exemplar al revistei Lunare a Studenților Bibliei puteau fi produse în anul 1919 pentru mult mai puțin de 100 de dolari. Dar majoritatea cititorilor săi, neștiind astfel de lucruri, au fost lăsați sub impresia că era aproape imposibilă reproducerea plăcilor – o impresie pe care J.F.R. nu era împotriva ca ei s-o aibă. El ar fi putut reproduce plăcile pentru multe reviste Lunare a Studenților Bibliei pentru mult mai puțin decât cheltuielile legale pentru eliberarea sa. El este atât de nedemn de încredere în privința faptelor încât poate deforma lucrurile pentru a le face să se potrivească scopurilor sale, fie că sunt bune sau rele.

Noi cunoaștem două cazuri în care el a jurat strâmb: (1) pe 12 iulie 1917, atunci când a scris o declarație sub jurământ [afidavit] în sens că există patru posturi vacante în Consiliu, când de fapt nu existau; (2) pe 3 octombrie 1917, atunci când el a spus Congregației Tabernacolului din Brooklyn la adunarea de afaceri anuală pentru nominalizări că Dumnezeu îi era martor că el „nu-și va întinde mâna pentru a o pune peste cineva, cu atât mai puțin peste o biserică”, deoarece fusese acuzat că a încercat să facă aceasta. Dar înainte de a se termina acea adunare de afaceri, Menta Sturgeon a dovedit în public că el a făcut următoarele lucruri pentru a împiedica zădărnicierea realegerii lui și a conspiratorilor împreună cu el, Van Amburgh, MacMillan, Martin și Hudgings ca bătrâni în acea biserică; și pentru a împiedica nominalizarea ca bătrâni a celor patru directori destituiți: (1) El a spus congregației minciuna precum că Pastorul nostru a învățat că peregrinii Societății erau bătrâni în bisericile noastre fără nicio alegere; prin urmare, nu era necesar ca peregrinii, mai ales cei de la Betelul din Brooklyn, să fie votați ca bătrâni în Biserică din Brooklyn, ei fiind deja bătrâni, pentru că erau peregrini; (2) știind că David Cohen nega partea Bisericii în jertfa pentru păcat și funcția Pastorului nostru ca „Robul acela”, el l-a încurajat să introducă

o rezoluție care avea drept scop de a-i descalifica pe cei patru directori destituiți pentru a nu fi nominalizați ca bătrâni; (3) el a pus pe un alt adept al său să prezinte o listă a celor nominalizați ca bătrâni și diaconi, listă din care au fost omise numele peregrinilor de la Betel, un lucru nemaiauzit înainte, care, totuși, *conform complotului, aveau să fie bătrâni fără alegere*; listă din care au fost omise numele celor patru directori destituiți, care nefiind atunci peregrini ai Societății, nu puteau „fi bătrâni fără alegere”, și listă de pe care numele adeptului care a prezentat lista celor nominalizați a lui J.F.R. a fost citit de către el însuși ca nominalizat! Complotul a fost atât de evident încât a fost complet zădărnicit în seara aceea. În calitate de conspirator principal, înfăptuindu-și una dintre părțile sale în complot, J.F.R. a jurat strâmb! La o adunare de mai târziu, minoritatea care era împotriva lui și a conspiratorilor împreună cu el: Van Amburgh, MacMillan, Martin, Hudgings, pentru a fi bătrâni etc., fiind atât de mare încât să zădărnicească alegerea lor pe o bază de 75 la sută, îndată ce J.F.R., în urma unei probe de votare, a anunțat proporția voturilor pentru și împotriva lui, un alt adept al său, aflând că nu putea fi ales, a propus ca alegerile să fie amânate până după alegerile Societății din 5 ianuarie 1918! Având o majoritate, deși nu o majoritate de 75 la sută de partea sa, amânarea alegerilor a fost înfăptuită; și astfel „i-a fost salvată fața”. „Opoziția” a părăsit Biserica înainte de alegerile următoare și, astfel, el a fost ales ca bătrân. S-a dovedit faptul că el a fost principalul conspirator în cele trei aspecte ale complotului prezentat mai sus în linii generale; și în timp ce făcea încercarea de a-l duce la bun sfârșit, l-a chemat în mod cinic pe Dumnezeu să-i fie martor că el „nu-și va întinde mâna pentru a o pune peste cineva, cu atât mai puțin peste o biserică”! În privința faptelor Turnul a fost adesea umplut atât de mult cu denaturări încât trebuie să mărturisim cu mâhnire că îl considerăm acum nefiind demn de încredere. Cum este posibil ca J.F.R. să poată falsifica atât de mult și chiar să jure strâmb? Credem că este din cauza a trei lucruri: (1) el este „acel rob rău”, (2) el este beat, mai ales în ceea ce privește chestiunea cu administratorul și (3) el se află în mâinile lui Azazel (în mâinile lui Satan). Cu siguranță, în detaliile celor șase linii de argumentare prezentate mai sus, se arată că el este beat și este tovarășul bețivilor.

Versetul 50 ne spune că el va fi tăiat (din Turma Mică) fără să se aștepte sau fără să știe. Versetul 49 spune că aceasta se va face atunci când el va *începe* să-i bată pe tovarășii săi de slujbă, pe cei egali lui, lucru care a avut loc la 26 februarie 1917, când cablograma sa „absolut fără autoritate” a ajuns la

Londra. Două cărți ale Bibliei care, împreună cu o a treia, oferă în mod tipic o relatare detaliată a faptelor sale de la 3 noiembrie 1916 până la 8 august 1917, arată că 26 februarie este data la care, în timp ce se amesteca grav în lucrarea noastră britanică, el a început să fie manifestat ca fiind tăiat din favoarea specială a Domnului, adică tăiat din Turma Mică. La vremea convenită noi am expus aceste cărți Bisericii în numărul nostru din noiembrie 1941: 1 și 2 Împărați și 2 Cronici. Noi le aveam în minte atunci când, pe 23 iunie 1917, i-am spus că îl cunoșteam ca pe o carte, că știam nu numai faptele sale principale din trecut, ci și multe fapte pe care le va face în viitor, deoarece anumite cărți din Biblie le descriau în tip. Am refuzat să-i spunem ce cărți erau acestea, când ne-a întrebat care sunt.

A șasea diferență între Luca 12:45, 46 și Matei 24:48-51 se găsește în pedeapsa cu care era amenințat fiecare în cazul în care nu dă atenție avertismentului. „Robul acela” a fost avertizat că, dacă va fi necredincios, i se va da partea împreună cu necredincioșii, literal „împreună cu infidelii”, adică, va fi destituit din funcția sa ca un administrator infidel; pentru că experiența, partea obișnuită a administratorilor infideli este demiterea; pe când „acel rob rău” a fost avertizat că i se va da partea cu fățarnicii. O persoană fățarnică este o persoană înșelătoare, necinstită, care, mai ales în cele religioase, vorbește ca și cum ar fi o persoană bună, în timp ce gândurile și motivele, și deseori cuvintele și faptele îi sunt cu totul greșite. Purtarea lui J.F.R. este cea mai fățarnică dintre toate despre care am auzit sau am citit vreodată. El și-a primit și își va primi în continuare partea împreună cu fățarnicii, adică fățarnicia îi va fi dată pe față din ce în ce mai mult, cu aversiunea și neîncrederea tot mai mare din partea oamenilor buni care vin cu astfel de destăinuirii pe măsură ce ajung să-i recunoască fățarnicia nespuse de mare și neasemuită, până când în cele din urmă destăinuirile vor deveni atât de complete încât le vor distruge cu totul respectul și încrederea în el. Apoi, detestat și părăsit de toți oamenii cinstiți și buni, el va bea până la fund paharul fățarnicilor. În timp ce Biblia profetește despre clase de fățarnici, el este singurul individ despre care este profetizat în mod clar ca fiind fățarnic.

A șaptea diferență între Luca 12:45, 46 și Matei 24:48-51 este următoarea: Matei 24:51 dă o profecie care nu este dată nici măcar condiționat în Luca 12:45, 46 cu referire la „Robul acela”, adică „Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților”. Această expresie nu face parte din avertisment; este o profecie a unui fapt; prin urmare, nu putea fi dată în Luca 12:45, 46, întrucât Domnul știa că „Robul acela” va ține seama de avertismentele date; dar este dată în Matei 24:48-51, pentru că Dumnezeu a profetizat astfel faptul care va

avea loc în experiența „acelui rob rău”. El a suferit cu siguranță multă întristare și dezamăgire ca parte a plânsului și scrâșnirii dinților din profecie. Ne-a părut rău pentru el; dar nu am putut să-l ajutăm. Noi am încercat să-i schimbăm mersul nelegiuit cu credincioșie și iubire, dar nu am reușit; și nu am reușit deoarece el era „acel rob rău”. Se va observa că expresia: „Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților” se aplică atât clasei Marii Mulțimi (Matei 25:30) cât și clasei Morții a Doua (Matei 22:13). Chiar dacă timp de aproximativ 27 de ani [1918-1945, n.e.] am știut și am predicat că J.F.R. a fost „acel rob rău” oferindu-i totuși beneficiul îndoielii, timp de câțiva ani am ținut la gândul că plânsul și scrâșnirea dinților erau, în cazul lui, cele ale Marii Mulțimi, față de gândul lui Menta Sturgeon și al lui A.I. Ritchie că erau cele ale clasei Morții a Doua (sora Hamilton de la Betel, o susținătoare a lui, fiind prima care ne-a sugerat gândul că J.F.R. a fost „acel rob rău” la scurt timp după întoarcerea noastră din Marea Britanie în anul 1917 și cu câteva luni înainte de a începe separarea). Dar în anul 1920, așa cum este arătat prin lepra continuă a lui Ghehazi, el a devenit un membru al clasei Morții a Doua, ceea ce am arătat cu argumente.

Cele șapte diferențe pe care le găsim în cele două texte examinate mai sus dovedesc în mod concludent că Luca 12:45, 46 și Matei 24:48-51 nu se referă aceleiași persoane. Luca 12:45, 46 este mai degrabă un avertisment pentru scumpul nostru Pastor și nu o profecie despre el, iar Matei 24:48-51 este atât un avertisment pentru J.F.R. cât și o profecie despre el. Dovada că J.F.R. este „acel rob rău” este cel puțin la fel de puternică precum este dovada că C.T. Russell a fost „Robul credincios și înțelept”. Motivul din care Pastorul nostru, deși avertizat să nu ia o cale rea, este laudat atât de mult de Dumnezeu, este acela că în toată purtarea sa el a fost „credincios și înțelept”; și motivul din care J.F.R. este condamnat atât de mult de Domnul este acela că el este „robul acela rău” care spune în inima lui: „Domnul meu întârzie”; care își bate tovarășii de slujbă și care mănâncă și bea cu prietenii săi beți de răutate. Vai! În ce adâncuri de depravare a căzut! Ce exemplu înfricoșător este el în ce privește mersul coborător al ambiției egoiste a unui servitor al lui Dumnezeu! „Suflete al meu, să nu intri la sfatul lor”!

PT №315, 1945, 24-29

ADEVĂRUL PREZENT

Editor: Leon J. Snyder, Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Editorul versiunii românești ad interim: Henryk Olekszy

Adresele pentru corespondență: Slujirile Stindardul Bibliei (MML),

R. Moldova, or. Chișinău.

email: stindardul.bibliei@gmail.com site: stindardul-bibliei.net